ma tõ kallal ollid olnud, sest et nende pea jomisse läbbi ei olnud raskeks läinud. — Josep kutsus neid seddamaid jälle nende illusa kaskide warjusse kus nemmad minnewal pühhapäwal ollid istunud: ja keik se hulk wõttis sedda kutsumist hea melega wasto: üks paar keigesuremad jomakoerad ükspäinis peitsid ennast teiste taggant ärra, ja lippasid kõrtsi sisse. Kui nemmad nüüd keik omma wanna assemele ollid assunud; siis hakkas Josep seddamaid sest äppardussest tõnnelema, mis selle ühhe mehhele olli sattunud, kes kurwaste ühhe pu naial seisis, ja küssis, mil wisil kül selle waese mehhele wähhegi hõlpo woiks sata? Agga keik se küll rahwas kostis ühhest healest: „Se kullus selle herrisele! „Kes käskis tedda omma naesega kõrtsis „istuda ja jua, kui ta piddi ommad lojus„sed tassuma! on temma omma koerus„se ja holetusse läbbi ommad lojussed laskmud „nud raisko minna; siis katsugo ta nüüd, „kuida ta aego saab! Kas mele woime „sepärrast waewa nähha, et temma koe„rust on teinud?"

Josep. Teil on õigus, armas rahwas, sedda ei woi üksti salgada: sest kes nurjatuma tööd on teinud, se peab õigusse pärrast nurjatuma tõ nahtlusse kannatama. Agga siin ei olle mitte küssimine sest, mis õigus on, waid sest mis hea suddame, heldusse ja hallastusse polest, selle õnnetuma mehhele woiks tehha, et temmale wähhegi abbi saaks?

Üks wanna mees. Kes sesaggusse jättisse peäle woib hallastada, kes omma sü läbbi raisko läbhäb! Üks teine asi olleks, kui temmale Jummala nuhtlus olleks juhtunud; siis olleks iggamehhe kohhus, ni palio abbi tehha, kui agga joudo olleks: agga nüüd!

Josep. Se on keik tõssi, ja õige moistlik-